

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobkyně **H. F. N A.**, státní příslušnice Saudské Arábie, trvale bytem R., P. S. – M. M. C., C X, t.č. bytem K.-H., Čsl. a. X, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23.2.2015 č.j. CPR-1428-2/ČJ-2015-930310-V217, ve věci správního vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 18.12.2014 č. j. KRPT-274748-10/ČJ-2014-070022-CH-SV bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že na uvedeného cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10.2.2015 č. j. CPR-21419-2/ČJ-2014-930310-V217 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobkyně podala v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 23.2.2015 č.j. CPR-1428-2/ČJ-2014-930310-V217 a uvedla, že doprovází svého manžela, který je na invalidním vozíku a plně odkázán na její pomoc. Manžel podstupuje v Lázních Darkov rehabilitaci, v čemž by i nadále rád pokračoval.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, konkrétně v rozhodnutí č. j. KRPT-274748-10/ČJ-2014-070022-CH-SV ze dne 18.12.2014 a dále i v rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2015 č. j. CPR-1428-2/ČJ-2014-930310-V217, na jehož odůvodnění žalovaný odkázal.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, vydaného dne 18.12.2014 pod č. j. KRPT-244748-10/ČJ-2014-070022-CH-SV ve věci správního vyhoštění, potvrdil. V odůvodnění uvedl, že uvedeným rozhodnutím účastníku řízení bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 3 měsíce. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolací správní orgán konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se správním řádem, správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž tak byla účastníku řízení poskytnuta potřebná součinnost a účastník řízení měl možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy. Správní orgán I. stupně prokázal skutečnost, že účastník řízení pobýval na území České republiky od 16.12.2014 do 17.12.2014 (kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění) bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Účastník řízení nedisponuje žádným pobytovým statutem na území České republiky, a proto správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., vydal účastníkovi řízení napadené rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť účastník řízení naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a zároveň porušil i svou právní povinnost pobývat na území s platným vízem dle ust. § 103 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že účastník řízení na území České republiky pobýval bez víza od 16.12.2014 do 17.12.2014 byla nashromážděným spisovým materiálem, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, prokazatelně doložena a odůvodněna. Odvolací správní orgán odkázal na ust. § 17 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a přílohu č. 1 Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15.3.2001 a konstatoval, že žalobkyně přicestovala na území států Evropské unie dne 12.7.2014 a pobývala zde na základě krátkodobého schengenského víza č. CZE 006062736 platného od 5.7.2014 do 17.10.2014, počet vstupů 02 a s délkou 90 dnů. Po uplynutí platnosti víza jí byl udělen výjezdní příkaz s platností do 15.12.2014. Žalobkyně však z území České republiky v době platnosti výjezdního příkazu

nevycestovala. K odvolací námitce žalobkyně, že z území České republiky nemůže vycestovat, protože jí to neumožňuje zdravotní stav manžela, odvolací orgán konstatoval, že žalobkyně měla možnost si vyřídit takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu potřebnou k léčení jejího manžela. Uvedl, že je třeba vzít v potaz skutečnost, že manžel žalobkyně už se zdravotními potížemi do České republiky přicestoval a následnou léčbou se musel jeho zdravotní stav zlepšit, či zůstat stejný, avšak nemohl se zhoršit. Z tohoto důvodu nelze úspěšně namítat, že zdravotní stav manžela neumožňuje žalobkyni vycestovat z území České republiky. V postupu správního orgánu I. stupně, který zkoumal v souladu s § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neshledal odvolací orgán pochybení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násled. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 17.12.2014 bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., včetně poučení. Téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Správní orgán vyšel ze zjištění, že žalobkyně přicestovala do Frankfurtu dne 12.7.2014 na platný cestovní doklad a platné vízum s délkou pobytu 90 dnů a platností do 9.10.2014. Žalobkyni byl vydán výjezdní příkaz z moci úřední dle § 50 zákona č. 326/1999 Sb., který měl platnost do 15.12.2014. Od 16.12.2014 tak pobývala na území schengenských států neoprávněně, protože nedisponovala platným vízem, či oprávněním k pobytu na území České republiky a členských států Evropské unie.

Dne 18.12.2014 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo zjištěno, že téhož dne bylo podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž žalobkyně uvedla, že s rozhodnutím o správním vyhoštění nesouhlasí. V současné době její manžel podstupuje léčení v Lázních Darkov v Karviné. Manžel je po těžké mrtvici, je nesoběstačný, upoután na invalidní vozík a odkázán na její péči. Jeho zdravotní stav jí nedovoluje vycestování zpět do domovského státu. Toto doložila lékařskou zprávou a potvrzením o léčení v Lázních Darkov. Namítala, že správní orgán nepřihlédl k závažnosti situace a jejímu zdravotnímu stavu, jak je popsán v lékařské zprávě.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a

kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nevyjádřila.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během 10-ti denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně bylo proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takovéto nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Krajský soud konstatuje, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Správní orgán učinil správný závěr, podle něhož v konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně bez víza od 16.12.2014 do 17.12.2014, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členského státu Evropské unie. Z ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ke zjištění správního orgánu, že na území České republiky žalobkyně pobývala od 16.12.2014 do 17.12.2014 bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, žalobkyně ani ničeho nenamítala. Při svém rozhodování správní orgán vycházel rovněž v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – zákona č. 326/1999 Sb. – ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky č. ZS 25059, z něhož vyplývá, že vycestování žalobkyně do domovského státu je možné. Správní orgán se zabýval posouzením věci i z pohledu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. K námitce žalobkyně, že z území České republiky nemůže vycestovat, protože jí to neumožňuje zdravotní stav manžela, žalovaný učinil závěr, že je třeba vzít v potaz skutečnost, že manžel žalobkyně už se zdravotními potížemi do České republiky přicestoval a následnou léčbou se musel jeho zdravotní stav zlepšit, či zůstat stejný. Žalovaný tak dovodil, že žalobkyně nemůže úspěšně namítat, že zdravotní stav manžela jí neumožňuje vycestovat z území České republiky.

Uvedená námitka ohledně zdravotního stavu manžela žalobkyně s tím, že v případě jejího vycestování a přerušení léčení by mohlo dojít k zastavení postupného

zlepšování jeho zdravotního stavu, která je stěžejní námitkou žaloby žalobkyně, soud neshledává důvodnou. Žalobkyně přicestovala na území členských států Evropské unie dne 12.7.2014 a pobývala zde na základě krátkodobého schengenského víza č. CZE 006062736, platného od 5.7.2014 do 17.10.2014, počet vstupů 02 a s délkou pobytu 90 dnů. Po uplynutí platnosti víza byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz s platností do 15.12.2014. Žalobkyně však z území České republiky v době platnosti výjezdního příkazy nevycestovala. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že je pouze vinou žalobkyně, že si nepožádala včas o prodloužení pobytu. Za situace, kdy žalobkyně rezignovala na svou povinnost pobývat na území České republiky s platným oprávněným pobytem, nelze akceptovat námitku žalobkyně, že v případě jejího vycestování, by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování zdravotního stavu jejího manžela. Nebyly zjištěny a ani prokázány žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že rozhodnutí o správním vyhoštění není ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů přiměřené či možné (§ 119a odst. 2 téhož zákona).

Soud konstatuje, že žalovaný řádně hodnotil kritéria stanovená pro vyhoštění a soud se s jeho postupem ztotožňuje. Nesnáze žalobkyně způsobené uloženým vyhoštěním, které jsou důsledkem neadekvátního postupu žalobkyně, nelze přičítat žalovanému. Doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla v souladu s ust. § 118 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena v délce tří měsíců s počátkem doby od okamžiku, kdy cizinec pozbývá oprávnění k pobytu na území České republiky. Tato povinnost byla správním orgánem uložena v souladu s ust. § 118 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. Také doba k vycestování z území České republiky stanovena správním orgánem do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odpovídá dikci ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného nebylo shledáno důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady prokazatelně nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 15.4.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně